

A pillangó

- „Félsz megmutatni a világnak az élettörténeted?”

Igen, egy kérdéssel kezdem ezt a történet sorozatot. Azzal a tételkérdéssel, amelyet oly sokan feltettek már nekem életem során, és amelyet oly sokszor megfogalmaztam magamban én is. Hosszú és rögzös utat jártam be, mire azzá válhattam, aki ma vagyok. - De ki is vagyok én?

Egy közel sem hétköznapi életet élő srác, akinek megadatott, hogy egy új esélyt kapjon ebben az életben. Saját hitem szerint az Úr hibázott, amikor megszülettem, – igen, hiszem, hogy a Mindenható is tud hibázni – rossz helyre és családba adott nekem életet. Később ezt a hibáját korigálta, de nagy feladatok és kihívások elé állított engem, mire azzá válhattam, aki ma vagyok: egy huszonegy éves fiatal felnőtt, aki egy emberöltőt érez magában. Egy nem hétköznapi srác, akinek szörnyű fájdalmakat kellett megélnie ahhoz, hogy felismerésre jusson, hogy erőt merítsen mindabból, amit az Isten neki szánt.

Hiszem, hogy az Úrnak terve van velem. Hogy mindaz, ami eddig történt, történik és történni fog, az egy, az Isten által elrendelt tényezőkön alapuló eleve elrendelés. Sokáig nem voltam hívő ember, de ma már tudom, hogy a hitem ereje folyamatos alakító tényezője döntéseimnek, személyiségemnek és az egész lelki világomnak. Isten lát engem és tervei vannak velem.

A következőkben történettöredékeket fogok elmesélni, amelyek mind tükörképei és alakító tényezői a jelenlegi énemnek.

Az országút története

Nem ismerem a biológiai szüleimet. Hároméves voltam, amikor kiemelték engem és öcsémet a biológiai családukból. Ágnes, az első nevelőanyukám mesélte el ennek a számomra is sokáig megrendítő eseménynek a történetét.

Mint azt már utóbb leírtam, hároméves voltam, amikor egy szerdai, zuhogó esős napon elindultam az akkor másfél éves öcsémmel az országút szélén a világnak. Egy arra járó biciklis hölgy talált ránk. Az út szélén feküdtünk összekuporodva a hidegtől. Felhívta a gyermekvédelmet, hogy bejelentse az esetet. Ezt követően azonnali hatállyal kiemelték minket a családukból.

Bár nem emlékszem ezekre a pillanatokra, de számomra is rejtély, hogy miként ismeri fel egy hároméves gyerek, hogy az otthoni környezete veszélyt jelent a testvéreire és számára is. Mint utóbb kiderült, a saját korosztályomnál jóval előrehaladottabb voltam. Abból adódóan, hogy engem hároméves koromig javarészt a biológiai nagymamám nevelt, számos traumatikus élménytől szabadultam meg.

A biológiai apám alkoholista és bűnöző volt. Sokszor ült börtönben garázdaságért. Félelemben tartotta, verte és sokszor elvitte magával a kocsmába a biológiai anyámat, míg végül a biológiai anyám is alkoholba fojtotta a bánatát. A biológiai apám 2021-ben meghalt. Vérszerinti anyámnak velünk együtt összesen hét gyermeke volt. Féltestvéreim egy évvel előttünk a gyermekvédelemben voltak. Én azért is voltam szerencsés, mert a biológiai anyámnak velem kellett bizonyítania, hogy alkalmas normális életkörülményeket teremteni gyermekei számára. Cserébe visszakaphatta volna az öt féltestvéreimet is. Így hát velem különösen jól bántak, ezért sem sérültem annyit, mint a többi testvérem. Fél évvel a megtalálásunkat követően, ugyanazon nevelőszülőhöz helyeztek el minket, mint ahol a féltestvéreink is voltak. Mi, testvérek akkor szembesültünk egymás létezéséről. Ma már nem igazán

tartom a kapcsolatot a féltésókkal. Némelyikük züllött életet él vagy elsodródott tőlünk. Egyedül a vérszerinti öcsémel ápolok szoros kapcsolatot. Az ő védelme és szeretete nagyon fontos volt számomra mindig is. Boldog vagyok, mert tudom, hogy most 20 évesen, kőkemény múlttal a háta mögött olyan egészséges, értelmes fiatal felnőtté vált, aki egymaga is megállja a helyét a nagyvilágban.

Voltak és vannak periódusok az életemben, amikor ott motoszkál az elmében és a lelkemben a biológiai szülők hiánya. Főleg, amikor látok egy egészséges családot, a barátaim családjait, de mára már nem roppan bele a szívem, mert feldolgoztam. Tudom, hogy nekem egy különleges élet adódott. Olyan élet, amelyben áldozatok, lemondások vannak egy magasabb jó érdekében. És igen, ezek sokszor fájnak, de létük nagyobb célokat szolgál. A nagy teher nagy felelősséggel jár, de erősebbé tesz. Ha van mondat, amelyet gyerekkorom óta őrzök, és életem minden pontján megsegített, az a következő: „Nyerj erőt a fájdalomból!”

Sose adom fel, addig küzdök, amíg el nem érem, amit szeretnék. Lehet nem emlékszem, hogy mi indított el háromévesen azon a bizonyos országúton, de akkor én az életem egyik meghatározó ösvényére léptem, amelynek köszönhetem, hogy ma ott tartok, ahol tartanom kell, és az vagyok, akinek lennem kell.

De, hogy ki volt az, aki az Úr mellett sorsom alakításában erős szerepet játszott? A válasz egyszerű: az anya.

Az anya története

Több mint 10 nevelőszülőm volt életem során. Emberek jöttek és mentek az életemben. Amint közel engedtem magam valakihez, arra kellett eszmélnem, hogy szedi a cókmojkját és vagy se szó, se beszéd eltűnik, vagy épp megtisztel még egy utolsó „viszláttal”. Természetesen sosem volt valódi „viszontlátás”. Mindenesetre minél több ilyen következett be az életemben, annál inkább távolságtartóbb lettem. Már nem alakítottam ki szoros kapcsolatot a nevelőimmal, mert tudtam, hogy nem lesz hosszú életű. Ám egy nap, amikor hazafelé jöttem iskolából, betoppant „az” anya. Persze akkor én még nem tudtam, hogy Ő lesz életem meghatározó alakja.

Kilenc éves voltam, amikor - azóta édesanyámmal – megismerkedtem. Az Ő nevét szeretném használni a továbbiakban. Anyukám neve Anna. A lehető legdacosabb, legellenkezőbb verziómat kapta meg. - Meglepetésére már akkor sem voltam hétköznapi gyerek. Rengeteget olvastam és sokszor a tanulásba menekültem a problémák elől. Már óvodában szótagolva írtam, olvastam és angolórára is jártattak, így elsőként csodagyerekeknek számítottam. Írásképem különleges és egyedi volt. Ez mai napig így is maradt. Ezt valószínű a biológiai anyámtól örökölhettem, mint ahogyan az énekhangom és muzikális képességeimet is, de ezt majd később bővebben kifejtem. – Annát rettenetesen gyűlöltem az első hónapokban. Leginkább azért, mert nagyon szeretni akart. Azt akarta, hogy megadjam magam a szeretetének, de minél jobban próbálkozott, annál jobban toltam el magamtól. Ez egy sajátos védekezési ösztönöm lett. Akár a belső gyermek, úgy él mai napig a felnőtt énemben is ez a védekezési mechanizmus. – Egy nap összeszólalkoztunk és megpofozott. Ekkor jöttem rá arra, hogy ő sosem fogja feladni, hogy épp annyira dacos és kitartó, mint én. Az a pofon nem annak szólt, hogy bántani akar, hanem annak, hogy annyira szeret, hogy már szinte fáj neki az én visszautasításom. Idővel megadtam magam annak az anyai szeretetnek, amelyről azt hittem, hogy nem is létezhet az én életemben, amelyre titkon vágytam és vártam mindig is. Persze ezt sose vallottam volna be senkinek, főleg nem magamnak. Akkor éreztem magam biztonságban, ha a magam ura voltam. Az évek teltek, én pedig egyre inkább helyén

éreztem magam a környezetemben.

Tizenegy éves voltam, amikor elköltöztünk. Ez rémisztő dolog volt számomra. Úgy gondoltam, hogy nagy kihívás lesz egy új városban élni. Meglepetésemre nagyon jó fogadtatás ért. Anyukám nagyon szerette volna, ha a helyi Református Két Tanítási Nyelvű Általános Iskolába járnék. Nem csak azért, mert támogatta, hogy egy szerető közeg vegyen körül, hanem azért is, mert tudta, hogy ez az intézmény volt a város legnehezebb iskolája tanulmányi szempontokat tekintve. Világ életemben kitűnő bizonyítvánnyal rendelkezttem. Mondjuk nem nehéz egy olyan gyereknek, aki nagyon sokszor a tanulásba menekült bele. Még az anyukámmal való találkozásom előtt rájöttem arra, hogy engem csak a tanulás emelhet ki abból a helyzetből, amiben vagyok. Természetesen a későbbiekben már nem csak eszköz volt a világ ellen. Éreztem, hogy az tesz boldoggá, ha fejleszthetem az értelmi és szellemi képességeimet. Az, hogy már nem „pajzsként” tekintetem erre, az nagyban köszönhető anyukámnak is, aki garantálta számomra a biztonságot. A második általános iskolámat is kitűnő bizonyítvánnyal végeztem el. Tagja voltam a városi atlétikai csapatnak. Fő számaim a távol-és magasugrás voltak. Tanulmányi és sportteljesítményimért a ballagásomon önkormányzati kitüntetést kaptam, amellyel kilenc másik kiválasztott diákkal elmehettem Montenegróba egy - részben tanulmányi célzatú - tengerparti nyaralásra. Ugyanezen a nyáron három másik országba, Angliába, Olaszországba és Portugáliába látogathattam el szintén tanulmányi célzattal. Rengeteg barátot szereztem az új városban. Anyukám elmesélése szerint gyorsan változott és fejlődött a személyiségem. Egyre jobban megszerettem a kisvárost és egyre többen ismertek.

Anyum mesélte nekem, hogy amikor tizenhárom éves voltam, egy Sparban dolgozó hölgy, akinek nem lehetett gyereke különböző biológiai okok miatt, fejébe vette, hogy szeretne engem örökbe fogadni. Sokszor látott elsétálni a Spar előtt, hiszen útba esett hazafelé menet, illetve néha elő is fordult, hogy bementem valamit vásárolni. Anyukám akkor érezte először, hogy most riválisa akadt. Hivatalosan örökbeadhatóak voltunk az öcsémmel, hiszen a biológiai szülők kapcsolatát megszüntették, és gyermekvédelemben nevelkedtünk külső nevelőszülőnél. Anyum akkor hallotta először szemtől szembe azt a kérdést, hogy: „Mi a menete az örökbefogadásnak?” Természetesen a szíve szorult a kérdéstől, de készséggel válaszolt. Pár héttel később megkérdezte tőlem, hogy milyen érzéssel fogadnám, ha kapnék egy teljesen új családot. A család, anya, szeretet kérdés tabu téma volt köztünk. Ismerte a határait. Tudta, hogy meddig mehet el a kérdéseivel. Ráadásul a legnehezebb időszakomat éltem, a kamaszkort. Kényelmetlenül, de válaszoltam neki. Elmondtam, hogy soha nem mennék már senkihez, pláne nem az öcsém nélkül. Mint utóbb kiderült nagyon sokan szerettek volna örökbe fogadni engem. Még külföldről is számos jelentkező akadt, de minden családos ember az öcsém nélkül szeretett volna magához fogadni. Természetesen ezt sosem hagytam volna, hiszen a testvérem jelentette mindig is az első számú családot számomra, akitől lehetetlenség lett volna elszakítani. A testvérem nyilván csak egyik tényezője volt a válasznak. Titkon ott volt bennem, hogy anyukámtól se szakadnék el, hiszen már hozzá tartoztam. Ezt persze megint megtartottam magamnak, de a szemeim beszéltek helyettem is. Anyumat megnyugtatta a válasz.

Féltestvéreim lassan felnőttek és „kirepültek”. Kinek jobb, kinek rosszabb sorsa lett. Ma már egyáltalán nem beszélünk egymással.

Anyum, az öcsém és én két évig felhőtlenül éltünk egymással, amikor egy nap anyumat felhívta a gyermekvédelmi szervezet, hogy egy roma származású testvér csapat érkezik hozzánk. Eleve kényes téma volt mindig is, hogy mi lesz, ha

már nemcsak a vérszerinti testvérek lesznek egy háztartásban, de nagy szeretettel fogadtuk őket. Négy évig éltünk együtt. Ahogy teltek a hónapok, évek egyre több konfliktus adódott a két család között. Pontosabban a két „testvérfél” között.

Szerencsémre tizennégy éves koromban érkezett a középiskolai pályaválasztás. Illetőleg az akkori énemnek szerencsétlenségére, mert bizonyos tényezőket leszámítva rettenetesen féltem, hogy merre tovább. A lázadó korszakomat éltem. Ha szóba került a pályaválasztás fogalma, rögvest témát váltottam, kimenekültem a kérdésből vagy „sarkon fordultam”. A helyi gimnázium nagyon szerette volna, ha oda adom be a jelentkezésem. De anyukám ellenezte mindezt, mondván, hogy: „Benned olyan képességek is lapulnak, amelyekről még nem is tudsz.” Tudniillik, hogy a művészethez való hajlamom igen erősen elkezdett munkálkodni bennem.

Szentes története

Világ életemben nagyon szerettem a zenét, amely összekötött a táncművészettel is. Hosszú évekig néptáncoltam és klasszikus balettet is tanultam. De, ami mindenben átívelő művészi irányultság volt bennem az az ének. Nem volt olyan perc, hogy ne énekeltem volna. A zene és az ének szeretete is összekapcsolt engem az öcsémmel. Képesek voltunk hosszú órákat együtt énekelni. Anyum felfigyelt erre a velem született ajándékra, és ragaszkodott hozzá, hogy adjam be a jelentkezésem a szentesi Horváth Mihály Gimnázium irodalmi- drámai-média tagozatára. Az előadóművészet fényévekre volt tőlem, és biztos voltam benne, hogy fel se vesznek. Az én évemben háromszoros túljelentkezés volt, és a felvételi is nagyon szigorú rostákon alapult. Biztos voltam benne, hogy esélyem sincs, de végül elmentem a nyíltnapra, ahol ámulattal figyeltem, hogy mi folyik ebben az intézményben. Teljesen magával ragadott, hogy a diákok milyen sajtóságos, felszabadult, vidám és életigenlő közösségbe tartoznak. Elmentem a felvételire, de rettenetesen féltem, hiszen színjátszással még sose foglalkoztam annak előtte. Minden flottul ment, egészen a végéig, amikor is elérkeztem a szituációs vizsgához. Életem első pillanata volt, amikor játszanom kellett egy színpadon. Ránéztem anyukámra, aki bent ült a vizsgán, becsuktam a szemem, vettem egy mély levegőt és elkezdtem játszani. Minden megszűnt körülöttem. Mintha egy új villanyt kapcsoltam volna fel magamban. Észre sem vettem, hogy eltelt 15 perc. Csak annyit hallottam, hogy: „Köszönjük szépen!” Anyukám később úgy nyilatkozott erről az élményről, hogy ő maga is egy titkos oldalamat ismerte meg abban a pillanatban. Sosem fogom elfelejteni azt az élményt. Valahányszor eszembe jut, könnybe lábad a szemem.

Az elsők között vettem fel az akkor induló osztályba. Apránként egyre közelebb kerültem a színházhoz és az előadóművészethez. A rendes iskolai tanrend mellett művészeti órákat kaptunk. Minden félév végén mustravizsgán kellett bizonyítanunk előrehaladásunkat. Verseket, monológokat mondtam, énekeltem, táncoltam és filmeket készítettem. A vizsgán nyújtott teljesítményemet pedig szakképzett tanárok minősítették. Egyre közelebb kerültem a színészethez, és egyre jobban foglalkoztatott a művészet minden ágazata.

Szentes az a város, ahol azzá lettem, aki ma vagyok. Nem csak a számomra világot jelentő deszkákat kaptam tőle, hanem elszakíthatatlan barátságokat is, egy második családot. Osztályfőnököm egy csodálatos csillagzat alatt született osztályt állított össze a felvételin. Tanulmányi átlagunk az egész gimnáziumban a legmagasabb volt. A tanárok szerettek, tiszteltek minket és mi is őket. A művészeti tevékenységeink teljes egyensúlyban voltak tanulmányinkkal. Egyik sem ment a

másik rovására. Mai napig vallom, hogy „Szentés az igazi gyökerem”.

Tizenegyedik osztályos voltam, amikor majdnem elmentem az osztályból, mert egy kiváltságos lehetőséget kaptam. Mindez a karantén időszakában történt. Részt vettem egy külföldre szóló ösztöndíjpályázatban, amelyet meg is nyertem. Angliába mehettek volna ki tanulni, azon belül is Wales-be. Amikor közölték velem, hogy azon 4 ember közé választottak, akik ennek a fergeteges élménynek a részesei lehetnek, kétségbeestem. Éreztem, hogy itt életre szóló döntést hozok. Ha elhagytam volna az osztályomat és valamilyen teljesen más irányba indulok, akkor ma nem ott lennék, ahol vagyok. Wales-ben főként ökológiát és természettudományokat kellett volna tanulnom, ami csodálatos, de már körvonalazódni látszott mit szeretnék csinálni a jövőben. De őszintén megvallva nem is a tanulmányi okok tartottak vissza, hanem sokkal inkább az osztályom. Annyira megszerettem őket, hogy képtelen voltam lemondani róluk. Az ő szeretetük, támogatásuk és belém vetett hitük mindennél többet jelentett nekem. Így végül lemondtam az ösztöndíj lehetőségről, és itthon fejeztem be gimnáziumi tanulmányaimat.

A karantén időszaka nagyon nehéz volt számomra. Tizenhét éves voltam. Mentálisan teljesen magamba zuhantam. Azt tudom mondani, hogy nekem lényegi elemem a társas környezet. Szükségem van arra, hogy folyamatos kapcsolati háló vegyen körül. A karantén gátolta, hogy a barátaimmal találkozzak, hogy folyamatos interakcióban legyek. Ebből kifolyólag pedig több időm volt magammal. A problémák és fájdalmak, amelyeket magamban tartottam, és amelyeket a mindennapi pörgés miatt szőnyeg alá söpörtem - mondván, hogy: „Nem lényeg, majd foglalkozom velük.” – mind egyszerre gyülemlettek fel bennem. Hosszú heteken keresztül sírva aludtam el, még akkor is, ha épp konkrétan nem tudtam mi az oka a sírásnak. Labilis lelkiállapotom kivétült egészségügyi szinten is. Az arcomon csúnya piros foltok és pattanások kezdtek megjelenni. Ekkor már én magam is éreztem, hogy valamit tennem kell, mielőtt a teljes depresszió eluralkodik rajtam. Bőrgyógyászhoz fordultam, és megkezdődött egy hosszú gyógyszerkezelési folyamat, amely biztosított arról, hogy visszanyerem az arcbőröm egészséges állapotát. Így is lett. Tíz hónap múlva az arcom kitisztult. Éppúgy, ahogyan a lelkem is.

Ebben az időszakban éreztem leginkább, hogy az Isten velem van. Sokat imádkoztam, hogy segítsen nekem túllendülni a nehézségeimen. Érdekes módon ekkor sokszor eszembe jutott a család és anya téma. Egy karnyújtásnyira volt tőlem anyum, de mégis idegennek éreztem magam a családomban. Később világos lett számomra, hogy ez sosem lesz másképp, és teljesen normális, ha időszakonként rám tör a „családegenség”. Tudom, hogy ő az anyukám, de normális, ha azt érzem, hogy más vagyok, mint az ő biológiai családja, akik maguk közé fogadtak engem és az öcsémet. Mostoha testvéreimmel elszakíthatatlan a kapcsolat. Nagyon szeretjük egymást. Anyukánk nem tett soha különbséget köztünk, egyformán szeret mindnyájunkat. Mára azt is tudom, hogy igazán akkor fogom révben érezni magam, amikor majd én alapítok saját családot. Akkor fognak a szívem mélyén rejtőző sebek igazán összeforrni és az üregek betöltődni. Hiszem, hogy vannak sebek, amelyeket csak egy általunk elképzelhetetlenül erős szeretet tud begyógyítani. A családi kötelék pedig az emberi lét legerősebb összekötő ereje. Ha ez a kapocs csorbát szenved, az ember nehezen talál erősebb szeretetforrást, hiába keresi.

Nagyon szeretem anyukámat, aki azóta sajátjaként „nevel” minket, de valójában mindig is a barátaim tartottak meg a legnehezebb időszakaimban. Miután beláttam, hogy nem cipelhetek mindent egyedül a vállamon, velük osztottam meg mindent. Kitartottak mellettem, tanácsokat adtak, de ami a legfontosabb volt mindig

is: meghallgattak és hittek bennem. Nélkülük nem érhettem volna el azokat a dolgokat, amelyekre büszke vagyok az életemben.

A „Sipka” története

Tizenhét éves voltam, amikor az Országos Diákszínjátszó Fesztiválon színészi különdíjat nyertem. Ez a díj többről szólt számomra, mint egy kitüntetés. Elindított a színművészeti pálya felé. De nem volt olyan könnyű út mire rájöttem, hogy nekem a színészet az éltető erőm.

Akkori osztályfőnököm, a színdarab rendezője rettenetesen unalmas szerepet osztott rám. Sokat tépelődtem, hogy vajon miért ezt a szürke karaktert kaptam én, mire rájöttem, hogy ez így nincs rendjén. Az egyik próbán dühömben elkezdtem kifigurázni a saját karakteremet, amellyel - szándékomon kívül - olyan oldalát ragadtam meg a szerepnek, hogy az egyik legviccesebb és legszerethetőbb figura lett belőle, majdhogynem a darab főszereplője. Ezen akaratlan kísérletem odáig jutott, hogy mind a 36 osztálytársam "dőlt" a nevetéstől, éppúgy ahogyan az osztályfőnököm is. Ami ezután következett, új ösvényt nyitott meg számomra. Osztályfőnököm odasétált hozzám, vállamra tette a kezét, a szemembe nézett és azt mondta nekem: „Te színész leszel.”

Az igazi elismerés csak később következett. Végzős gimnazistaként megkaptam a tagozat „Csörgősipka-díját”, amelyet a tagozat egykori diákja, egy kiváló színművész nyújtott át nekem. A sipkát azon végzős diák kapta meg, aki a gimnáziumi éve alatt a legtöbbet tett művészeti téren a tagozatért. Ebbe beletartozott a színészet mellett a mustravizsgák eredménye, a táncművészet, az ének és számos más előadói tevékenység, versenyek és fellépések. Ezt a díjat is az osztályomnak és a csodálatos tanárainknak köszönhetem, akik nélkül nem lett volna elég hitem rálépni a saját kijelölt utamra. De mi is ez az út?

A „pálya” története

Gimnáziumi éveim végén elkezdtem színművészeti felkészítőre járni egy hatalmas mesterhez, aki sajnos ma már nincs az élők sorában. Ezt a pár sort az ő tiszteletére írom most le.

Nagy köztiszteletnek örvendő hölgy volt, akit a magas fokú pedagógia és a szeretet egyvelege hatott át. Kezei alatt számtalan embert vettek fel különböző színművészeti egyetemekre. De rajzművészettel, irodalom-és nyelvtudománnyal is foglalkozott. Minden óráján végén kedveskedett valamivel számomra. Télen egy forró teával, nyáron szőlővel a kertjéből, de még ünnepekkor is gondolt rám. Mindezt persze kőkemény elvárások, állandó készülés, koncentrált óra előzte meg. De cserébe sose engedett el valami kis apróság nélkül. Utolsó órában választhattam egy könyvet a könyvespolcáról. Ez hatalmas dolognak számított. Egy Paul Verlaine kötetet vettem le, mert akkoriban faltam Verlaine verseit. Az egyik legbecsesebb könyvemként őrzöm. Amúgy magam is írtam és írok verseket a mai napig.

Az utolsó órában Giorgio Strehler ars poeticáját idézte nekem, akinek a szövege a saját színészetem örök középpontjává vált. Egy rövid sort muszáj idéznem belőle, mert csak így válik érthetővé, hogy mi a hajtóereje a saját színművészetemnek: „Bármilyen módon, de elmondanám, mert számomra az a fontos, hogy meséljek azoknak, akik meghallgatnak. Nem értitek, hogy a többi szinte lényegtelen?”

A gimnázium után elindultam felvételizni, ám váratlan dolog történt. Amint egyre közelebb kerültem a célhoz, annál bizonytalanabb lettem abban, hogy nekem

való ez a pálya. Eljutottam a harmadik, azaz utolsó rostaig, ám anyukám már nem támogatót úgy a színművészeti pálya mellett, mint annak előtte. Nagyon nehéz időszakot éltek akkoriban a színművészeti egyetemeken Magyarországon, ahogyan ma is. Modellváltás, erőszakos fellépések, petíciók, politikai beavatkozások. Érthető, hogy megcsappant a színészi pályába vetett hite, éppúgy ahogyan az enyém is. Kételyek gyötörtek és hatalmas nyomást éreztem magamon. Azt szerettem volna a családom, ha tudományos pályán folytatnom tovább. Végül nehéz döntésre szántam el magam, és a harmadik rosta utolsó előtti napján saját megfontolásból kiléptem. Visszatáncoltam álmaim küszöbén.

Ezt követően elmentem az Eötvös Loránd Tudományegyetemre, ahol bölcsészettudományi karon, azon belül is magyar irodalom-és nyelvtudomány szakon tanultam. Ezt az időszakot hívnám életem második legmélyebb periódusának. De mi mentett meg?

A pillangó története

Szeptemberben költöztem fel Szentendréről a nyüzsgő fővárosba. Nem hittem, hogy a budapesti létezésem első pár pillanata ilyen traumatikus élmény lesz. A kisvárosi lét után szinte hidegzuhanyként ért a sok ember, a számomra eddig szinte ismeretlen járművek, a sok zaj, a millió autó körülöttem. Azzal az élménnyel kezdtem el a szeptembert, hogy otthagytam az életemet jelentő pályát, több száz kilométerre szakadtam a családomtól, barátaitól és akkori szerelmemtől. Teljesen egyedül voltam mind lelkileg, mind fizikailag. Tulajdonképpen arcon csapott a saját felnőtté válásom. Olyannyira mélyen érintett, hogy emlékszem, lefagytam egy zebránál, amikor épp zöldre váltott a lámpa. Azt hallottam csak, hogy dudálnak rám az autók, hogy menjek már át.

Akkoriban sok barátom, leginkább gimnáziumi osztálytársak fogadtak be éjszakánként magukhoz. Hol itt aludtam, hol ott. Mindezt tettem azzal a címmel, hogy: „Csak ne kelljen az ELTE kollégiumába visszamenjek, ahol magamba roskadva összenyomnak a fehér falak”. Az egyik nap viszont nem volt más lehetőségem, így bent kellett aludnom a kollégiumban. Három óra hosszat, szünet nélkül gépeltem a „digitális bölcsészkompetenciák” óráj feladatait, amikor egy erős érzés hasított a lelkembe. Egyre hangosabban dübörgött bennem a következő kérdés: „Mégis mi a fenét csináljak?” Lecsaptam a laptopomat és felhívtam telefonon a volt osztályfőnökömet, hogy segítsen, mert baj van. Hiperventillálva mondtam el neki, hogy azonnal szeretnék visszatérni a színészpályára. A segítségét kértem. Miután megnyugtatót – mert ahhoz nagyon jól értett – másnap nehéz szívvel mentem iskolába. Hazafelé menet betértem a Ferenciek terén álló Ferences templomba, hogy Isten közelében legyek. Leültem az oltár elé, imádkoztam, majd húsz percre elaludtam a szentkép előtt. Válaszokat és jeleket kértem az Úrtól, illetve a szentesi tagozatalapító Bácskainé Erzsike nénitől is, akivel halála előtt, számára utolsó szentesi diákként volt szerencsém beszélgetni. Amikor kiléptem a templomból a nap sütött az arcomra. Megláttam egy pólót, amire az volt írva, hogy „Believe in your dreams!” Lassanként visszatért a jókedvem. Elindultam a barátaimhoz, ahol aktuálisan laktam, és a csoda akkor következett be. Mire a házhoz értem nagy forgószél támadt, és ebben a szélviharban megláttam egy kósza pillangót repülni. „Pillangó szeptemberben?” - Én se hittem a szememnek. Állta a vihart, és az orrom előtt csapdosott a szárnyaival. Ennél világosabb jelet nem is kaphattam volna Erzsike nénitől. Tudom, hogy Ő küldte. Hogy honnan tudom? Egy pillangó képében jelent meg osztályfőnököm számára is. Amikor osztályfőnököm a temetés napján

beszélgetett Erzsí néni ravatali képével a nehéz időszakokról, rászállt egy lepke a kép szegélyére. Ezt a pillanatot osztályfőnököm megosztotta velem, és innen tudtam, hogy ez a jel nekem szól.

Másnap kiiratkoztam az ELTE-ről. Két hétig bírtam. Hiába próbáltam felülviselkedni, hogy mennyire nem érzem magam jól abban, amit csinálok, nem ment az önámítás. Volt osztályfőnököm segítségével átiratkoztam a budapesti Keleti István Művészeti Iskolába, ahonnan a művészeti képzést is kaptam Szentesen.

A KIMI-nek rengeteget köszönhetek. Segítettek az elhelyezkedésben. Ideiglenesen egy középiskolai kollégiumba kerültem. A KIMI inkább báborientált helynek bizonyult számomra, de tudtam, hogy belőlem sose lesz bábszínész, mert sem kvalitásom, sem érdeklődésem nincs a bábművészet irányába. Nézni szerettem mindig is, de csinálni nem igazán. A KIMI-s beiratkozásomat követő egy héttel később felhívott az egyik legjobb barátom, - aki akkor már a Pesti Magyar Színiakadémiára járt – hogy megkérdezze, hogy vagyok. Elmondtam neki, hogy sokkal jobban mióta az ELTE-t otthagytam, de szakmai szempontokat tekintve, nem igazán érzem a helyemet a KIMI-ben. Azt a javaslatot tette, hogy megkérdezi az akkori osztályfőnökét, hogy van-e lehetőségem arra, hogy átfelvételizzek októberben a PMSZA-ra. Természetesen én nem hittem abban, hogy ez tanév közben lehetséges, de öt nappal később, egy délután csörgött a telefonom, hogy három órám van, hogy bemenjek a színiakadémiára és felvételizzek. Rettenetesen megijedtem, hiszen ez azt jelentette, hogy másfél órám van arra, hogy felelevenítsem a repertoáromat: 15 verset, 6 monológot, 10 népdalt, és másfél óra arra, hogy odaérjek, felvételizzek, majd döntsenek a sorsom felől. Végül a lepke emlékeztetett, arra, hogy minden okkal történik. Azon a napon a templomban én segítséget kértem és kaptam is. Így hát elmentem felvételizni és végül sikerült. Az egyik legjobb barátommal osztálytársak lettünk. Bekerültem a Pesti Magyar Színiakadémiára.

A "tovább" története

Miután októberben bekerültem a színiakadémiára, hosszú és fárasztó munka vette kezdetét, de végre azt éreztem, hogy a helyemen vagyok. Nekem kellett a legjobban „tepernem”, hiszen kiváltságos helyzetben voltam a tekintetben, hogy engem utólag vettek föl. Bizonyítanom kellett, hogy megérdemelt helyem van az osztálytársaim között. Nagyon keményen dolgoztam, és rövid időn belül el is felejtették, hogy nem egy időben felvételiztem velük. Beilleszkedtem és olyan összetartó közeggé váltunk, amely páratlan volt a színiakadémián. A második jó csillagzat alatt született osztályom. Nyolc hónapig jártam a PMSZA-ra, de maradandó élményeket hagyott bennem. Mai napig a legszorosabb kapcsolataimnak számítanak az akkori osztálytársak.

A következő évben még nagyobb elszántsággal és tapasztalattal vágtam neki a Színház- és Filmművészeti Egyetem felvételijének, és nyár elején fel is vettek színművész szakra. A harmadik jó csillagzat alatt született osztályom. Jelenleg is az SZFE-re járok, és igyekszem minél többet tanulni. Nemcsak színészmesterség terén, de muzikális és vokális tereken is. Mindent összevetve színművész és énekes szeretnék lenni a jövőben. A művészetet és kultúrát szeretném szolgálni, még akkor is, ha ez a mai világban tudom mennyire nehéz. Mesélni akarok az embereknek, adni és kapni tőlük. Úgy érzem, hogy a valódi küldetésem, – bármi is legyen eredeti rendeltetésem szerint – hogy szeressek, hogy meséljek, hogy megosszam a tapasztalataimat, élelményeimet másokkal. Ha egy kis szikrát is látok megmozdulni valakiben, én ott leszek, mert hajt a kíváncsiság, a megélés lehetősége, amely

hajtóerőm volt mindig is. Küzdésre nevelt az élet. Bármilyen legyen velem a jövőben, mindig fel fogok állni és tovább fogok menni. Nagyon hosszú és rögös utat jártam be, mire ráléptem álmaim ösvényére. Pályát módosítottam, összetörtem, a nagyvárosba költöztem, elsodródtam a családomtól, szakítottam a párommal, laktam barátoknál, kollégiumokban és albérletben, három iskolába jártam. Mindezt tettem összesen két hónap leforgása alatt. De az életem végül helyes irányba terelődött. Utólag azt mondhatom, hogy szükségem volt arra, hogy mindezt megéljem. A "bátyum" csak gazdagodott általa. Az igazat megvallva egyedül sosem lettem volna képes minderre. A barátok, a szeretteim jelentik számomra az igazi erőt. Az, hogy ma azt csinálhatom, amit mindig is szerettem volna, nagy részben nekik köszönhető. Az engem felvértető hitüknek és az Istenbe vetett hitemnek. Ezek az igazi védőszárnyaim. Miattuk lehetek az a pillangó, aki állja a forgószéket, bármilyen erősen is tomboljon a vihar.

- Igen, volt idő, hogy félttem kitárni a világ elé a múltamat és a bennem lévő érzéseimet. De tudom, hogy ma már nemcsak lehetőség számomra, hogy meséljek, hanem kötelességem is. Ha csak egy emberhez is eljut a történetem, és meríteni tud belőle a saját életéhez, akkor már rég megérte, hogy megosszam.